

tage en indberetning af i forhold til indefrysning af pengeoverførsler.

Det er altså en helt anden måde at gøre det på end den, man har valgt at gøre med det danske lovforslag. Jeg håber, at de indvendinger, der er kommet, kan føre til, at man under udvalgsbehandlingen kan finde frem til en måde at gennemføre det på, så loven også i praksis bliver anvendelig.

Vores stillingtagen til lovforslaget afhænger i høj grad af, hvad der kommer frem under udvalgsarbejdet, og af, om bankpersonalet og andre vil skulle tage stilling ud fra den meget brede og uklare definition, der er lagt op til i straffelovens § 114.

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen, fg.):

Jeg takker for den velvillige behandling af forslaget. Jeg vil gerne tilkendegive over for de af ordførerne, der har været inde på høringsfrister osv., at vi naturligvis vil gøre vores yderste for under udvalgsarbejdet at besvare alle spørgsmål og så håbe på, at nogle af dem, der har ytret, at de ikke følte, at høringsfristen var lang nok, har god tid her i løbet af foråret til at komme med deres svar og deres indvendinger. Der må være en grundig udvalgsbehandling, hvor Økonomi- og Erhvervsministeriet naturligvis vil være behjælpelig med at besvare de spørgsmål, der måtte være.

Til Dansk Folkepartis ordfører, hr. Mikkel Dencker, vil jeg sige, at det med beløbsgrænsen altså ikke er et forsøg på at genere folk, der ikke er tilhængere af indførelsen af euroen i Danmark. Det er fuldstændig fast praksis, kan man næsten sige, det er i hvert fald meget sædvanligt, at når vi har at gøre med direktiver på det finansielle område, bruges euroen altid som regneenhed, for så har alle lande en mulighed for med det samme at kunne referere til den.

Det er altså ikke for at genere nogen, men det er simpelt hen en normal praksis i forhold til de ting, vi gennemfører på EU-plan, som bl.a. også hr. Lars Barfoed var inde på i sit ordførerindlæg. Der er altså ikke tale om nogen som helst form for provokation. Det kan jeg berolige Dansk Folkeparti med.

Til fru Anne Grete Holmsgaard om hele den her diskussion om, hvornår et bankpersonale har mistanke og ikke mistanke: Jeg kan berolige fru Anne Grete Holmsgaard og sige, at det, at der kommer en person ind i banken, der har en anden etnisk oprindelse eller har familie i Israel

eller et hvilket som helst andet sted i verden, altså ikke er ensbetydende med, at bankpersonalet skal begynde at være ekstra mistænksom.

Ud over at der selvfølgelig er de lister, hvor det er fuldstændig åbenlyst, at hvis nogen vil sende noget til en, som står på en liste, og som man mener er involveret i terror, skal bankpersonalet selvfølgelig i det tilfælde sørge for at registrere, at der er noget galt, er det ikke sådan, at man ellers skal begynde at være ekstra mistænksom.

Kl. 16.50

Man kan sige, at det eneste tilfælde, hvor en bankansat burde være mistænksom, er, hvis der er en person, der kommer ind og siger: Jeg vil gerne sende nogle penge til Al-Qaida-netværket. I det tilfælde vil jeg mene, at den pågældende bankmedarbejder nok bør være så vaks, at der er mulighed for at sige: Det må jeg nok hellere lige overveje at få skrevet ned, for i det her tilfælde er der nok tænkt på terroristisk virksomhed.

Men det er altså den type tilfælde, hvor det er temmeligt åbenlyst, at den person eller organisation, man ønsker at sende penge til, er nogen eller noget, der har et terroristisk formål. Det er det, der ligger i mistanken, sådan som lovforslaget er udformet.

Vi vil naturligvis under udvalgsbehandlingen meget gerne besvare spørgsmål, så det bliver klart, hvordan reglerne er, for det er fuldstændig rigtigt, at det er umuligt for bankpersonalet og andre at agere en slags tankelæser og finde ud af, hvad type forhold en kunde har til de mennesker, han sender penge til, og hvad det er for mennesker, han sender penge til. Man kan jo ikke kende klodens mange milliarder af mennesker og vide, hvor mange af dem, der er involveret i terrorvirksomhed. Der er grænser for, hvad vi kan forlange af folk i den finansielle sektor.

Jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen kan få afklaret de der lidt tænkte eksempler, som fru Anne Grete Holmsgaard her fra talerstolen kom med, og jeg tror også, det vil være muligt at tilfredsstille SF på det her punkt. Der er en rimelig sondring i det, som regeringen lægger op til.

Som sagt lægger vi op til en grundig udvalgsbehandling, og vi vil selvfølgelig håbe på, at nogle af de organisationer, som har ytret ønske om, at de gerne ville have haft en længere høringsfrist, vil benytte chancen til at sende henvendelser til udvalget, så vi får det her grundigt bearbejdet.